

ИЗВЕШТАЈ О ОЦЕНИ ДОКТОРСКЕ ДИСЕРТАЦИЈЕ

I ПОДАЦИ О КОМИСИЈИ
<p>1. Датум и орган који је именовao комисију</p> <p>Наставно-научно веће Филозофског факултета у Новом Саду на седници одржаној 12. априла 2019.</p> <p>2. Састав комисије са знаком имена и презимена сваког члана, звања, назива уже научне области за коју је изабран у звање, датума избора у звање и назив факултета, установе у којој је члан комисије запослен:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. др Ева Вуков Рафаи, ванредни професор за ужу научну област Филолошке науке – општа и мађарска лингвистика, Учитељски факултет на мађарском наставном језику, Суботица – председник комисије 2. Корнелија Голи, доцент драмских уметности за ужу научну област Глумачке вештине, Академија уметности, Нови Сад 3. др Едита Андрић, редовни професор за ужу научну област Општа и мађарска лингвистика, Филозофски факултет, Одсек за хунгарологију - ментор 4. др Ирен Ланц редовни професор у пензији за ужу научну област Општа и мађарска лингвистика – коментор
II ПОДАЦИ О КАНДИДАТУ
<p>1. Име, име једног родитеља, презиме:</p> <p>Анита Шандор Тот</p> <p>2. Датум рођења, општина, држава:</p> <p>23. 03. 1984. Бачка Топола, Србија</p> <p>3. Назив факултета, назив студијског програма дипломских академских студија – мастер и стечени стручни назив</p> <p>Филозофски факултет у Новом Саду, Мађарски језик и књижевност – општа и мађарска лингвистика, мастер професор језика и књижевности</p> <p>4. Година уписа на докторске студије и назив студијског програма докторских студија</p> <p>2010, Језик и књижевност – модул језик</p> <p>5. Назив факултета, назив магистарске тезе, научна област и датум одбране:</p> <p>6. Научна област из које је стечено академско звање магистра наука:</p>

III НАСЛОВ ДОКТОРСКЕ ДИСЕРТАЦИЈЕ:

VAJDASÁGI MAGYAR DRÁMÁK DIALÓGUSAINAK SZÖVEGTANI VIZSGÁLATA /
ТЕКСТОЛОШКО ИСПИТИВАЊЕ ДИЈАЛОГА У ВОЈВОЂАНСКИМ МАЂАРСКИМ ДРАМАМА

IV ПРЕГЛЕД ДОКТОРСКЕ ДИСЕРТАЦИЈЕ:

Навести кратак садржај са назнаком броја страна, поглавља, слика, шема, графикона и сл.

Рад укупно има 283 страна, садржи насловну страну, кључне документацијске информације на српском, мађарском и енглеском језику, садржај и 12 поглавља.

Поглавља су следећа:

1. BEVEZETÉS (Увод) 9-10;
2. A KOGNITÍV NYELVÉSZET (Когнитивна лингвистика) 11-27;
3. A DIALÓGUSKUTATÁS NEMZETKÖZI ÉS MAGYAR TUDOMÁNYTÖRTÉNETE
(Историјат изучавања дијалога у свету и у Мађарској) 28-44;
4. A DRÁMA (Драма) 45-67;
5. A SZERZŐ UTASÍTÁSAINAK SZÖVEGTANI JELLEMZŐI (Текстолошке карактеристике ауторских упутстава) 68-75;
6. A VIZSGÁLT KORPUSZ DIALÓGUSAINAK SZÖVEGTANI JELLEMZŐI (Текстолошке карактеристике дијалога у истраживаном корпусу) 76-141;
7. A VIZSGÁLT KORPUSZ DIALÓGUSAINAK JELLEMZŐI A TÁRSALGÁSELEMZÉS SZEMPONTJÁBÓL (Текстолошке карактеристике дијалога из угла анализе дискурса) 142-211;
8. A DIALÓGUS KÜLSŐ ÉS BELSŐ SZERKESZTETTSÉGÉNEK FORMAI ESZKÖZEI
(Формала средства спољашње и унутрашње структурисаности дијалога) 212-226;
9. TERVEZETT DRÁMAI DIALÓGUSOK (Планирани драмски дијалози) 227-229;
10. A SPONTANEITÁS HATÁSÁT KELTŐ ESZKÖZÖK A TERVEZETT DIALÓGUSOKBAN
(Средства која дају утисак спонтаности у планираним дијалозима) 230-237;
11. STÍLUSVIZSGÁLAT (Стилска анализа) 238-257;
12. ÖSSZEGZÉS (Заључак) 258-262.

Затим следе списак литературе 263-271, и резимеи на мађарском српском и енглеском језику (272-283).

V ВРЕДНОВАЊЕ ПОЈЕДИНИХ ДЕЛОВА ДОКТОРСКЕ ДИСЕРТАЦИЈЕ:

У уводу ма Анита Тот даје структуру свог рада. Предочава предмет свог истраживања: приказивање главних текстолошких карактеристика драмских дијалога на основу анализе пет савремених драмских дела мађарских аутора из Војводине, који су награђивани на конкурс за војвођанску мађарску драму.

Теоријски оквир свог рада кандидаткиња износи у наредна три поглавља. Први се бави когнитивном граматиком и то у оквиру четири подналова. На почетку се даје историјски развој текстолошких анализа и наводи чињеница да је текстологија 70-их година прошлог века била фокусирана на лингвистику, полазила је у првом реду од теоријских система и методолошких поступака формалне, структуралне и генеративне граматике. На питања која су се јављали током 80-их све значајније одговоре су нудили управо функционални и когнитивни приступи. Како су се ови правци истраживања развијали, постало је све јасније да се ни структура ни значење текста не могу описати формално, на начин како се то чини могућим на нивоу реченице. Однос између језичког и ванјезичког знања је једно од најважнијих питања данашње лингвистике, а без одговора тог типа текстологија је незамислива. Окретање према садржајним, супстанцијалним елементима у лингвистици се одвијало паралелно са процесом теоријске и методолошке разраде когнитивне психологије и когнитивне науке уопште. За овакав преокрет су карактеристична два теоријска и методолошка фактора. У први план је избила семантика, улога значења у обликовању реченице и текста, а поред структуре језичких јединица исти значај су добили и процес и поступак обраде језичких елемената. Значајна промена је била и та што је у когнитивном схватању у први план доспео човек, његово понашање, ставови и личност. Когнитивна лингвистика наравно није теорија текстологије, али једно од истакнутих поља когнитивне лингвистике представља истраживање текстова. У фокусу се уместо структуре нашао појам процедуре. Кандидаткиња у овом поглављу говори о холистичком когнитивном приступу који одређује и сам теоријски оквир рада те се осврће и на начин на који се когнитивна лингвистика као теорија одражава у текстологији. Поред холистичке когнитивне лингвистике као метатеорије, осврће се и на модуларну когнитивну лингвистику као и на одраз теорије когнитивне лингвистике на текстологију.

У другом теоријско-прегледном поглављу Анита Тот даје анализу досадашњих истраживања везаних за дијалог у свету и у Мађарској. Они спадају у посебне поддисциплине изучавања говорних чинова, као што су интерактивна социолингвистика, етнографија говора, етнометодологија, анализа дискурса, теорија говорних чинова, теорија интеракције.

У поглављу под насловом *Драма* кандидаткиња се бави општом теоријом драме, савременим теоријским оквирима драме и приказује драмске текстове који представљају корпус њеног истраживања. Корпус обухваћен истраживањем се састоји од пет драма, које су победиле на такмичењу Војвођанске мађарске драме између 2010. и 2014. године. То су дела Ђерђа Сербхорвата: *A csizmalehúzó tragédiája / Трагедија изувача чизми* (2010), Кате Ђармати: *Üszkös puszta / Згаруште у пустари* (2011), Золтана Дањија: *Jelentkezzenek a legjobbak / Нека се јаве најбољи* (2012), Атиле Сабо Палоца: *Tudósítás Tündérorszából / Извештавање из Земље вилењака* (2013) и Оршоље Бенчик: *Ki az a Naomi Watts? / Ко је Наоми Вотс?* (2014). Корпус обухвата укупно 75 страница текста. Претежно се ради о разговору између више лица, изузев последње драме коју чини дијалог два актера. Битно је истаћи да се ради о драмама са различитим протагонистима што се тиче старосне доби, пола, и друштвених улога. Све то као и контекст утиче на језичко и стилско изражавање самих актера. Због карактера анализираних корпуса кандидат констатује да варијабилна занимања и образовног нивоа није била релевантна.

Поглавље *Текстолошке карактеристике ауторских упутстава* функцију паратекста (делова који заправо не чине саставни део дијалога, већ су то наслов дела, списак ликова, евентуално пролог и посвета или мото, али и информације о структури текста – завеса, чин, део –, затим временске и месне одреднице као и друга упутства који се односе на контекст – начин изражавања ванјезичких активности) проучава из прагматичког аспекта. Поред имена ликова и референцијалних елемената драмских текстова, кандидаткиња се бави начинима репрезентације разних свесних и несвесних изражајних елемената, као што су на пример

испољвања душевних стања и осећања, звучних ефеката, описи кретања и физичких активности актера, експлицирање адресанта, актера коме се лик обраћа. Ауторска упутства често означавају и ниво метапрагматичке свесности, чиме се доприноси контекстуализацији и разумевању делова текста.

Кандидаткиња затим прелази на анализу драмских дијалога из корпуса. Она на основу свог истраживања тврди да се у когнитивно методолошком оквиру текстова појављују микро, мезо и макро нивои (међу којима се понекад тешко може тачно одредити граница). Ти нивои служе структуралном и процедуралном дефинисању карактеристика текста, те обухватају и оне когнитивне поступке који се током стварања и разумевања текста одвијају у процесу агенсовог размишљања. Прво је анализирала деиксе, које је категорисала по разним критеријумима наводећи примере из корпуса. Ту су првенствено деиксе које се односе на лица, на ствари, на просторне и временске односе, затим за начин, стање, квалитет и квантитет.

Истражујући улогу деиксе у представљању месних и временских односа долази до закључка да у анализираним текстовима већину чине ексофорне деиксе и да учесталост ових елемената доприноси утиску да фиктивни текст одражава свакодневну говорну ситуацију те тиме одаје карактер спонтаности. Што се улоге деиксе у стварању перспективе посматрања тиче, долази до закључка да инкорпориране дијалоге драмска дела карактерише „премештање свесности субјекта“, перспективизација и индиректни говор. Најчешће су присутни глаголи апроксимације и удаљавања као изрази просторних деикса. Карактеристична је стална промена временских равни како код инкорпорираних дијалога тако и у онима везаним за једног говорника. Анализирајући кореферентне елементе кандидаткиња долази до закључка да је анафоричка кореференција присутнија од катафоричке, те констатује да је стална промена аспекатских односа нераскидиво повезана са различитом углом посматрања. На основу анализе она изводи закључак да кореференција изражена заменицом игра истакнуту улогу у одређивању односа топика и фокуса у дијалозима. Повезаност кореференције и деиксе затим доводи у везу са потребом да се у драмским текстовима ауторска упутства као антецедент или постцедент понављају како би се избегле забуне у тумачењима.

У следећем поглављу ма Анита Тот говори о контекстуалним елементима драмских дијалога, са посебним освртом на сложене временске и месне структуре, при чему актери нису увек присутни ни просторно нити временски. Од типова контекста посебно се бави ситуационим контекстом, затим контекстом радње и тематским контекстом, при томе констатује да је језичка активност повезана са ванјезичким деловањем, на чији контекст упућују ауторска упутства. На ситуациони контекст утиче мноштво различитих ствари, као што су сцена, однос актера на сцени, а одређивање просторног односа се може постићи прилозима заменичког карактера, тродимензионалним указивањем. Кандидаткиња посебну пажњу придаје и временској димензији која се одражава у овим текстовима, констатујући да је основно време дијалога време говорења, али се често ту преплићу и друге временске равни, па се тако дешава да су све три димензије времена присутне: актуелно садашње време говорења, евоцирана прошлост, као и димензија времена на коју се говорник позива. Социјалну сферу дијалога одређују друштвене улоге ликова, као и структура односа који прозилазе из њиховог социјалног и културолошког статуса.

Семантичка садржина или тематски контекст је битан елемент сваког текста, што нам омогућава да његове делове тумачимо у одговарајућем окружењу. Дијалози могу имати више тема јер приликом говорног општења оно настаје постепено при чему се тема константно мења. Што се тематског контекста тиче, у анализираним драмским текстовима, према тврдњи кандидаткиње, најчешће се примењује неасоцијативна замена теме, а својствена им је појава различитих варијација на исту тему, као и замена тема трансформисаних из имплицитних елемената значења. У тумачењу исказа значајну улогу има предзнање, односно информисаност учесника у дијалогу. У наставку овог истог поглавља говори се о конструкцијским карактеристикама дијалога (о структури парних секвенци, о реду (turn), промену теме). На основу схватања когнитивне лингвистике структура текста дијалога се може испитивати на три нивоа. Категорије микро нивоа се састоје од основног повезивања две или три текстовне јединице, због тога у његов делокруг не спада структура значења целог

текста. Ако се, међутим, исти однос са микро нивоа више пута понавља у конверзацији, онда у спрези са осталим појављивањима може постати чиниоцем макро нивоа, спајајући тако микро и макро нивое текста. На мезо нивоу јединице текста обухватају неколико реченица, пасуса, или реда (turn) у случају дијалога. У подпоглављу 7.2. кандидаткиња се детаљно бави основном јединицом дијалога, који представља текст саопштен од стране једног говорника. Структуру реда условљавају интенције говорника, ситуација и контекст који претходи том реду. У дијалозима се смењују говорници и та смена није увек логичка и очекивана, што условљава и промену у структури реда. На очекивану смену говорника указују знаци као што су пауза, интонација, закључивање теме али и неки невербали знаци, нпр. гестови. Класификација редова (једно-, дво и тростепени дијалози од два, четири, шест и остам реди, отворени и затворени дијалози) је у раду поткрепљена примерима из корпуса. Кандидаткиња закључује да се на основу проучавања структуре драмских обрта може констатовати како су чешћи једно- и двостепени дијалози, и да затворени типови дијалога имају превагу над отворенима. Посебна пажња је посвећена парним секвенцама у форми питање-одговор, констатујући да су присутнија питања на која се очекује допуна као одговор од оних на које се одговара потврдно или одрично. Затим се анализирају инкорпорирани и споредне секвенце, где се закључује да је функција упадица ублажавање или наглашавање квалитативне максиме у препозиционираним и интерпозиционираним ситуацијама.

У одељку о мезо нивоу текстова кандидаткиња истиче да одломке на овом нивоу одређује једна тема која је наглашена, која је у фокусу. Њу аутор често додатно разрађује али може бити и неразрађена. У конкретним одломцима из корпуса се аспекти, као и просторни и временски односи често мењају. Делови дијалога су обично повезани са претходним и са обртима који следе. У одељку посвећеном говорним чиновима ма Анита Тот се прво осврће на теоријска разматрања а затим наводи најчешће стратегије које се појављују у текстовима за изражавање молбе: деривациони начин (mood derivable), експлицитне перформансе (explicit performative), уметнуте перформансе (hedged performative), деривирани локуција (locution derivable), изражавање воље (want statement), изражавање предлога (suggestory formula), припремна стратегија (preparatory), наглашене алузије (strong hint), благе алузије (mild hint). Кандидаткиња истиче да је у случају говорног чина молбе директно питање најчешћа стратегија изражавања воље. У дијалозима који почињу на овај начин најчешће се јављају питања на које се очекује потврдан одговор, са интенцијом одржавања функције али постоје и питања која мењају функцију. Говорни чиновни упитног облика већином изражавају молбу или позив који уједно и сугеришу избор. Говорни чиновни који садрже саопштавање служе за изражавање нових информација.

У поглављу Формала средства спољашње и унутрашње структурисаности дијалога ма Анита Тот се бави разним облицима ословљавања и скретања пажње, поздрављањем као средства за иницирање дијалога, стратегијама избегавања са функцијом да се тематска кохерентност прекине, индиректним говорним чиновима те индиректним фразама позива, молбе и савета. У другом одељку овог поглавља се наводе карактеристике драмског језика, ослањајући се претежно на теорије Бахћина, Амашија, Хусарове и Ч. Јонашеве.

Девето поглавље је посвећено планираним драмским дијалозима, где се наводе њихове главне карактеристике. Следеће поглавље се пак бави средствима за стварање утиска спонтаности у планираним дијалозима. Ту се заправо таксативно наводе својства говорног језика, као што су: синтаксичка неразрађеност, грешке и корекција грешака, које планиране драмске дијалогe чине спонтаним. Кандидаткиња приказује на који начин се текстови у корпусу – који због свог белетристичког карактера садржи фиктивне, унапред конструисане дијалогe – труде да сачувају обележја живог говора, односно која су то средства која планиране драмске дијалогe чине спонтаним.

У претпоследњем поглављу се говори о стилским вредностима према социокултуролошком раслојавању (према Барбари Сандиг), односно наводе се варијабле које се тичу стила понашања, социолошко-културолошког статуса, система вредности, времена, традиционалних и институционалних језичких варијанти. У овом раду се текстови анализирају на основу стилског изражавања њихових актера, те кандидаткиња закључује да је стил дијалога претежно неформалан, интиман или неутралан, али се подједнако ретко појављује грубо

изражавање, као и претенциознија варијанта говора.

У последњем поглављу ма Анита Тот изводи закључке до којих је дошла анализирајући текстове војвођанских мађарских аутора, наводећи да су се хипотезе које је поставила на почетку свог рада у току истраживања у потпуности показале као тачне.

VI СПИСАК НАУЧНИХ И СТРУЧНИХ РАДОВА КОЈИ СУ ОБЈАВЉЕНИ ИЛИ ПРИХВАЋЕНИ ЗА ОБЈАВЉИВАЊЕ НА ОСНОВУ РЕЗУЛТАТА ИСТРАЖИВАЊА У ОКВИРУ РАДА НА ДОКТОРСКОЈ ДИСЕРТАЦИЈИ

1. A deixis szerepe a tér- és időviszonyok ábrázolásában (Улога деикса у опису просторних и временских односа), *Tanulmányok*, Újvidéki Egyetem, Bölcsészettudományi Kar, Hungarológia Tanszak, Magyar Nyelv és Irodalom Tanszék, Újvidék, 2015/2., 51. füzet, elektronikus változat (121 – 133. old.) file:///C:/Users/Win7/Downloads/1646-3007-1-SM.pdf ISSN 0354-9690 COBISS.SR-ID 16571906 UDC: 81'42:821.511.141-2(497.113)
2. A diáknyelv (Језик ђака) Merre tart a magyar nyelvtudomány? A nyelvészeti kutatás új útjai *Hungarológiai Közlemények*, 2005. XXXVI. évf. 2. sz. új folyam XI. évf. 2. sz. (2005. 2.) Újvidék (134 – 139. old.) UDK: 811.511.141(497.113):81'276-053.5 YU ISSN 0350 2430 COBISS.SR-ID 17698
3. A magyar nyelvtan tanítása más anyanyelvűek számára (Настава граматике мађарског језика као нематерњег), A magyar nyelvtan tanítása, Kisebbségi irodalmi, kulturális és nyelvi diskurzusok, *Hungarológiai Közlemények*, 2012. XLIII. évf. 4. sz. új folyam XIII. évf. 4. sz., Újvidék (2012 4.) (76 – 89. old.) UDK: 811.511.141(=163.41):37(0.064) YU ISSN 0350 2430 COBISS.SR-ID 17698
4. A verbászi magyar ajkú diákok kódváltása (Промена језичког кода код мађарске деце у Врбасу), *Hungarológiai Közlemények*, 2011. XLII. évf. 1. sz. új folyam XII. évf. 1. sz., A beszéd módozatai, Újvidék (2011 1.) (107 – 120. old.) YU ISSN 0350 2430 COBISS.SR-ID 17698
5. A nyelvjáráshoz való viszonyulás. Attitűdvizsgálat Bácsfeketehegyen az általános iskolások körében (Став ученика према свом дијалекту у основној школи у Фекетићу), *Hungarológiai Közlemények*, 2010. XLI. évf. 2. sz. új folyam XI. évf. 2. sz., A nyelvújítás időszerűsége, Újvidék (2010 2.) (111 – 125. old.) UDK: 811.511.141(497.113):81'28 YU ISSN 0350 2430 COBISS.SR-ID 17698

VII ЗАКЉУЧЦИ ОДНОСНО РЕЗУЛТАТИ ИСТРАЖИВАЊА

Студија је имала за циљ да на основу анализе пет савремених драма прикаже како се у опису дијалога као специфичног текстуалног облика конверзације успешно може применити когнитивни и функционални теоријски оквир. Истражени корпус чине фиктивни дијалози белетристичког карактера који су унапред конструисани, али се они упркос томе труде да сачувају својства живог говора. Ова двојакост у стилу изражавања се у потпуности могу сагледати у овој дисертацији.

Разлике се огледају и у томе што се у текстовима често дешава да се аутор враћа већ написаним деловима, или да раније формулише неке изјаве које ће тек касније доћи на ред, али читалац исто тако има могућност да током читања листа унапред или уназад у тексту. У спонтаној конверзацији саговорници заједнички учествују у говорном чину и тако заједнички утичу на стварање и тумачење текста. У драмском тексту се то тиче само односа између учесника дијалога, односно ликова, а не нужно и односа аутора и слушаоца, односно читаоца. У тумачењу велику улогу играју временски, просторни и културолошки фактори, те

друштвене разлике која између њих постоји. Због тога се могућност успостављања дијалога између аутора и читаоца у драмским текстовима чини сложенијим, што укључује временску и друштвену димензију језичких активности.

Закључци и резултати истраживања су веома релевантни. Истраживање је јасно потврдило потребу за оваквим приступом теми.

Ауторка дисертације изводи закључке о текстолошким карактеристикама драмских дијалога на основу анализираних драма војвођанских мађарских аутора, потврђујући хипотезе које је поставила на почетку истраживања:

- чиниоци говорне ситуације показују велику разноликост у погледу контекстуалних фактора,
- сви учесници се труде да креирају текстове и тумаче их сходно датој говорној ситуацији;
- у погледу унутрашње структуре драмских текстова секвенцијални распоред показује да су најучесталије парне секвенце типа питање – одговор;
- карактеристични су једно- и двостепени дијалози, затим упадице, те комбинације делова текста на мезо нивоу, док су споредне секвенце ретке;
- дејкса игра кључну улогу у креирању аспекта, просторних и временских односа планираног дијалога;
- кореференцијске односе драмских дијалога карактерише доминација анафоричке заменице;
- језички изражена дејкса и кореференција су уско повезани;
- у планираним драмским текстовима може се опазити више појава, чији је циљ имитација карактеристика живог говора као тежња за спонтаношћу.

VIII ОЦЕНА НАЧИНА ПРИКАЗА И ТУМАЧЕЊА РЕЗУЛТАТА ИСТРАЖИВАЊА

Експлицитно навести позитивну или негативну оцену начина приказа и тумачења резултата истраживања.

Кандидаткиња ма Анита Тот истраживање врши на корпусу који је веома значајан јер анализира савремена драмска књижевна остварења мађарске мањине у Војводини. Она свој рад конципира на теоријским оквирима које је приказала у уводу базирајући се на савремену стручну литературу из области текстологије и теорије драме.

Свако поглавље прати структуру од четири корака. Први корак је приказ одговарајуће стручне литературе и достигнућа из релевантне области, затим следи подробна анализа корпуса да би се установила учесталост појављивања посматраних појава. Након тога се уз помоћ добијених резултата и типичних примера из текстова предочавају главне карактеристике планираних драмских дијалога, те на крају поглавља следи закључак.

Прикази и тумачење резултата су детаљни и свеобухватни, изведени на основу јасних теоријско-методолошких становишта и грађе. Излагање је јасно и прецизно.

IX	КОНАЧНА ОЦЕНА ДОКТОРСKE ДИСЕРТАЦИЈЕ:
1. Дисертација је написана у складу са образложењем наведеним у пријави теме	ДА
2. Дисертација садржи све битне елементе	Дисертација садржи све битне елементе: кључну документацијску информацију (на мађарском, српском и енглеском језику), садржај, резиме (на мађарском, српском и енглеском језику), текст је подељен у 12 поглавља, поседује закључак и списак стручне литературе
3. По чему је дисертација оригиналан допринос науци	Оригинални допринос ове дисертације се огледа - у анализи савремених текстова у мањинској драмској књижевности; - у приступу релевантном и савременом теоријском оквиру; - у примени нових резултата на језичке и стилске карактеристике планираних драмских дијалога; - у испитивању појава у грађи приликом којих се сударају стилови белетристике и разговорног језика.
4. Недостаци дисертације и њихов утицај на резултат истраживања	Дисертација нема недостатака који би утицали на резултат истраживања
X	ПРЕДЛОГ:
	На основу укупне оцене дисертације, комисија предлаже:
	- да се докторска дисертација прихвати , а кандидаткињи ма Анити Тот одобри одбрана

ПОТПИСИ ЧЛАНОВА КОМИСИЈЕ

1. _____
др Ева Вуков Рафаи, ванредни професор за ужу научну област Општа и мађарска лингвистика – председник Комисије
2. _____
Корнелија Голи, доцент драмских уметности за ужу научну област Глумачке вештине
3. _____
др Едита Андрић, редовни професор за ужу научну област Општа и мађарска лингвистика – ментор
4. _____
др Ирен Ланц, редовни професор у пензији за ужу научну област Општа и мађарска лингвистика – коментор

НАПОМЕНА: Члан комисије који не жели да потпише извештај јер се не слаже са мишљењем већине чланова комисије, дужан је да унесе у извештај образложење односно разлоге због којих не жели да потпише извештај.